

24. AARG. N° 24.

REDIGERET AF C. M. CHRISTENSEN

20. December 1924.

MØDET I FREDERICIA

Den 5. December Kl. 3 Em. samledes Repræsentanter for alle Afdelinger af »Dansk Lokomotivmands Forening«, væsentlig Afdelingernes Formænd og Hovedbestyrelsen til Møde for at drøfte den ved Ministerens Holdning overfor Rangerlokomotivernes Betjening opstaaede Situation.

Efter at alle Repræsentanter var kommet tilstede aabnede Organisationens Formand Mødet og bød velkommen og ledede Valget af Mødets Dirigent og Sekretær. Hertil valgtes Lokf. C. M. Christensen, Gb., og Lokfb. Kr. Petersen, Ar.

Formanden gjorde derefter udførlig Rede for den Sag, der forelaa, og udtalte, at der her forelaa en ganske ny Situation ved Ministerens Afvisning, og ønskede at høre Tillidsmændenes Mening om de Veje, man nu burde følge. I sin Tale redegjorde Formanden udførligt for Ministerens Udtalelser under Samtalen den 23. November og meddelte, at Ministeren ønskede at gennemføre en tilfredsstillende Løsning af Konjunkturtillægget, endvidere vilde det paa Foranledning af Formandens Udtalelse derom blive undersøgt, om der manglede Lokomotivførere til Strækningstjenesten, og hvis der endnu var Steder, hvor Rangerarbejdet var af en saadan Beskaffenhed, at det nødvendiggjorde Tomandsbetjening, at der da kunde optages Forhandling derom med Generaldirektoratet.

Efter at Formanden havde endt sin Tale havde mange af Tillidsmændene Ordet, og gennem alle Talerne gik der en Understrøm af Harme over Ministerens Stilling til Sagen. Blandt andet foresloges at gribe til det yderste Vaaben, Strejken, for at vise, at Lokomotivmændene ikke kunde finde sig i den Behandling, de havde været Genstand for. Imidlertid resulterede Diskussionen i Enighed om Vedtagelse af en af Hovedbestyrelsen foreslaaet Resolution, som med en enkelt Ændring vedtoges.

Dansk Lokomotivmands Forenings Hovedbestyrelse og Tillidsmænd fra hele Landet, samlede til Møde i Fredericia den 5. December 1924 udtaler sin dybe Skuffelse og Forbavselse i Anledning af den af Ministeren for offentlige Arbejder, J. Friis-Skotte, indtagne Holdning overfor det af Organisationens fremsatte Krav om lønningsmæssig Retfærdighed og Behandling af de Lokomotivfyrbødere, der Aar efter Aar udfører Tjeneste som Lokomotivførere paa de enmandsbetjente Rangerlokomotiver.

Forsamlingen kan ikke forstaa Ministerens Afvisning af Organisationens Krav og af det af Statsbanernes ansvarlige Generaldirektør fremsatte Forslag til en lønningsmæssig Forbedring af disse Tjenestemænds økonomiske Forhold, hvorved Administrationen i nogen Grad søger at afhjælpe den Meningsløshed der er, til Stadighed at anvende Lokomotivfyrbødere som ansvarlige Førere af Rangerlokomotiverne, saa meget mere som vore nordlige og sydlige Nabolandes ansvarlige administrative Jernbaneledelser altid har ladet deres Rangerlokomot-

tiver betjene ved to Mand, Lokomotivfører og Lokomotivfyrbøder, og maa Mødet kræve Spørgsmaalet taget op til fornyede Overvejelser, fordi det ikke i Længden vil være muligt at opretholde Forlangendet om, at dette kvalificerede Arbejde, med det dermed forbundne Ansvar, skal udføres for Lokomotivfyrbøderløn.

Landets slette finansielle Forhold er Forsamlingen klar over, men dette bør ikke kunne hindre en Ordning af det paa pegede uretfærdige Forhold, i hvert Fald ikke en successiv Ophevelse heraf.

Forsamlingen udtaler derfor sit bestemte Haab om, at Ministeren ved fornyede Overvejelser vil komme til Erkendelse af, at den krævede Forbedring af Kaarene for de Lokomotivfyrbødere, der maa gøre Tjeneste som Førere af Rangerlokomotivførerne, er berettiget og derfor bør opfyldes.

C. M. Christensen,
Mødets Dirigent.

Efter at denne Resolution var vedtaget, diskuteredes den Fremgangsmaade, der vilde være at anvende, indtil Delegeretmødet traf Bestemmelse om Sagens Forfølgning.

Dagen efter Mødet tilstilledes der Pressen Meddelelse om Mødets Forløb, og vi hidsætter her en Del Udtalelser, der i Sagens Anledning er fremsat, saavel som de Svar, det har været anset for nødvendigt at fremsætte af Organisationen.

PRESSEUDTALELSER

Social-Demokraten indeholdt den 7. December 1924 følgende:

Dansk Lokomotivmandsforening har ved flere Løjligheder, baade under Lønforhandlinger og ved andre Løjligheder, saavel overfor Generaldirektøren for De danske Statsbaner, som overfor de skiftende Trafikministre stillet Krav om Forandring af det Forhold, at Rangerlokomotiver som Regel betjenes af een Mand — en Lokomotivfyrbøder. Kravet om, at der altid paa et Rangerlokomotiv skulde være 2 Mand, har saavel Generaldirektøren som de skiftende Trafikministre afgjort sat sig imod, hvorimod Generaldirektøren gentagne Gange har tilbudt at ville prøve paa, om det var muligt at gennemføre en Ordning, hvorved Stillingen som Før-

rer af en Rangermaskine blev en Mellemstilling; men dette Tilbud har Lokomotivmandsforeningen hver Gang afvist som ganske uantageligt.

Senest har Foreningen den 1. Oktober i Aar haft en Forhandling med Generaldirektøren om Sagen, uden at man kom hinanden nærmere, end at Generaldirektøren lovede at forelægge Kravet for Ministeren og overfor ham fremsætte sit Syn paa Sagen. Den 25. November har der derefter været ført Forhandling mellem Foreningens Formand og Ministeren, hvilket resulterede i, at Ministeren kunde gaa med til, at der i enkelte Tilfælde efter Forhandling med Generaldirektoratet kunde indføres 2 Mands Betjening paa Rangermaskiner.

Dette var Foreningens Formand langt fra tilfreds med, og han har derefter foranlediget afholdt et Hovedbestyrelses- og Tillidsmandsmøde i Fredags i Fredericia.

Her vedtoges paa Forslag af Formanden, Lokomotivfører Rich. Lillie, følgende Resolution:

(Se Artiklen »Mødet i Fredericia«.)

Da det af den Protokol, der er ført over Mødet med Generaldirektøren den 1. Oktober, med al ønskelig Tydelighed fremgaar, at Generaldirektøren netop ikke — som anført i Resolutionen — har været enig med Lokomotivmandsforeningens Formand, og disse 2 Dokumenter saaledes staar i Modstrid med hinanden, har vi søgt Trafikministeren og bedt ham om en Udtalelse.

Paa vort Spørgsmaal om, hvad det er, der egentlig er sket, svarede Ministeren:

Det, der er sket, er, at en radikal Folketingskandidat her i København, Hr. Lillie, som Formand for Lokomotivforbundet forsøger at lave Partipolitik paa det socialdemokratiske Ministeriums Bekostning ved — uden Hensyn til den økonomiske Situation eller Konsekvensen for andre Tjenestemænds Vedkommende — at fremsætte overfor Ministeren Krav af et Omfang og en Rækkevidde, som han selv maa vide er uigennemførlig under enhver Regering selv under nok saa gunstige økonomiske Forhold.

Medens de to store Organisationer ved Jernbanen i Forstaaelse af, hvad der er opnaaeligt og muligt har begrænset deres øjeblikkelige Lønkrav til at faa det af den forrige Regering mishandlede Konjunkturtillæg bragt i Orden, et Spørgsmaal, der er af lige stor Betydning for alle Landets Tjenestemænd, og hvis gode Løsning er af den allerstørste fælles økonomiske Interesse, saa er Hr. Lillie ude med sin mindre Organisation for at erhverve Særfordele udover, hvad de øvrige Tjenestemænd vil opnaa, og han har i den Henseende været saa førsynlig at tage Munden saa fuld af Krav —

alt, hvad han har kunnet skrabe sammen —, at han, selv om Ministeren skulde være at formaa til at komme ind paa en delvis Løsning af nogle af Kravene, altid vilde være i Stand til endda at bibringe sin Organisation en til Formaalet tilstrækkelig kraftig Misfornøjelse.

Under disse Omstændigheder har jeg ment kun at have en Ting at gøre, og det agter jeg at fastholde, nemlig at stille Lokomotivmændene paa lige Fod med de andre Tjenestemænd med Hensyn til opnaaelige Lønkrav, idet jeg iøvrigt paa Punkter, der ikke tilsigter at ændre Lønningsloven af 1919 specielt til Fordel for Lokomotivmændene, har udtalt en Forhandlingsvillie, som jeg overhovedet ikke ser refereret i det foran gengivne af Hr. Lillies Beretning paa Mødet i Fredericia.

— Da vi mener, at det kunde være af Interesse ogsaa at høre, hvorledes det store Jernbaneforbunds Formand, Hr. Charles Petersen, ser paa Spørgsmaalet, forelægger vi ham den paa Lokomotivmændenes Møde vedtagne Resolution og spørger, hvorledes han ser paa Sagen.

Hr. Charles Petersen udtaler:

De Krav, som Lokomotivmændene her har fremsat kender jeg godt, de var allerede fremme under Lønningskommissionsforhandlingerne i 1917, da Lokomotivmændene ogsaa ønskede at skaffe sig Særfordele fremfor alle andre Tjenestemænd.

De samme Forhold, som her fremføres for Lokomotivmændenes Vedkommende, kender vi ogsaa indenfor alle andre Kategorier af Tjenestemænd indenfor Jernbanerne. Ogsaa indenfor det store Jernbaneforbund er der en Mængde Stillinger, som vi kunde ønske rykket op i andre Lønklasser, og der er mange personlige Stillinger, som vi kunde ønske Forbedringer for; men vi er klar over, at Tiderne er vanskelige, og at der er nødvendigt at holde igen, men derimod søge en Forbedring af Løven om Konjunkturtillæg, og naar vi faar den, som vi haaber, vil den jo komme alle Jernbanemænd — ogsaa Lokomotivmændene — til Gode. Hvis derimod en enkelt Stand som Lokomotivmændene ved Særforhandling fik gennemført deres særlige Krav, maatte jo Rigsdag og Regering være klar over, at der fra andre Tjenestemænd vilde opstaa en Række Krav, som ogsaa maatte opfyldes. I Dansk Jernbaneforbund har vi valgt den Taktik at holde vore specielle Krav tilbage og arbejde paa Forbedring af Konjunkturtillæget, som vi haaber bliver gennemført, og som ogsaa vil gavne Lokomotivmændene, som da ogsaa er med i dette Krav. Lokomotivmændene kender Stillingen lige saa godt som vi, og jeg forstaar

ikke, at de ikke for Tiden har kunnet holde deres specielle Krav tilbage.

Sluttelig henleder jeg Opmærksomheden paa, at Lokomotivmændenes Forening kun omfatter en Klasse med forholdsvis faa Medlemmer i Forhold til det store Tjenestemandsforbund, som Lokomotivmændene ikke har nogen nøjere Tilslutning til, og forøvrigt tror jeg ikke, at deres Skuffelse og Forbavselse er saa stor, som de vil give det Udseende af i Resolutionen.

— — —

Social-Demokraten indeholdt den 9. December 1924 følgende:

Vi gengav i Søndags en af Lokomotivmændenes Forening vedtagen Resolution og de Bemærkninger, som Trafikminister Friis-Skotte og Jernbaneforbundets Formand, Hr. Charles Petersen ønskede at føje til den.

Vi har i den Anledning modtaget nedenstaaende Indlæg:

Under ovenstaaende Overskrift har Social-Demokraten for 7. ds. haft en Artikel paa, indeholdende en Omtale af et af Dansk Lokomotivmands Forening fremsat Ønske om retfærdig lønningsmæssig Behandling af de Lokomotivfyrbødere, som Aar efter Aar udfører Lokomotivførertjeneste paa de enmandsbetjente Rangerlokomotiver.

Det maa maaske i den Anledning være mig tilladt at fremsætte nogle Bemærkninger i Deres ærede Blad for at Sagen kan blive set i sin rette Belysning; thi det politiske Skær, Trafikministeren søger at kaste over den er ganske fejlagtig.

For det første er det ikke rigtigt, at det kun er Undertegnede, der var utilfreds med den af Ministeren indtagne Holdning, men derimod Foreningens Hovedbestyrelse, der var enig i at sammenkalde til et Tillidsmandsmøde i Fredericia, for det andet staar der heller intet i Resolutionen om, at Generaldirektøren har været enig med Organisationen i dens Krav udover det, at han har erkendt, at en Forbedring af Kaarene for de paagældende Lokomotivfyrbødere var berettiget. For saa vidt er der Enighed om Sagen. Organisationen vil noget meget end Generaldirektøren ønskede at give Tilsagn om at arbejde for. Saavel Organisationens Ønsker som Generaldirektørens Forslag til en Ordning er blevet pure afvist. Endelig er Resolutionen ikke stillet af Formanden, men af Hovedbestyrelsen.

I den Samtale, som Social-Demokraten har haft med Trafikministeren om denne Sag, søger Ministeren at kaste Politik ind i Sagen ved at fortælle, at det, der er sket, er, at en radikal Folketingskandidat her i København, Undertegnede, som Formand for Lokomotivmandsforeningen, forsøger at lave Politik paa det social-demokratiske Ministeriums Bekostning.

Det kan ikke nægtes, at en saadan Udtalelse, der tager Sigte paa min Person, hensætter mig i Forundring, thi personlig nærer jeg den største Agtelse og Respekt for Ministeren, og jeg kan kun drage den Slutning af hans Udtalelser, at han søger at føre Sagen ind i en Plan, hvor den slet ikke hører hjemme. Jeg skal derfor henstille, at Sagen bliver behandlet som et af Dansk Lokomotivmands Forening fremsat Krav, hvis Maal er lønningsmæssig Forbedring af ca. 200 Lokomotivfyrbødernes Stilling. Jeg ønsker gerne, at dette Synspunkt bliver anlagt paa Sagen, vor Organisation staar ingenlunde det socialdemokratiske Ministerium fjernt; langt den overvejende Del af Organisationens Medlemmer tilhører Socialdemokratiet, og adskillige af Organisationens Medlemmer indtager Tillidsposter indenfor det socialdemokratiske Parti, derfor tænker man ikke paa, at berede Ministeriet Vanskeligheder.

Det, der foraarsager Røret indenfor Lokomotivmændenes Rækker, er Ministerens fuldstændige Afvisning af Sagen, og denne Afvisning vil Lokomotivmændene ikke finde sig i. Ministeren maa vide, at vi vilde have forstaaet enhver Henviisning til de ugunstige Tider og Landets økonomiske Forhold, men vi kan ikke forstaa Ministerens Afvisning af et retfærdigt Krav, som den ansvarlige Generaldirektør for Statsbanerne er vundet for en Forbedring af.

Denne Sag er ikke rejst nu, den er rejst efter Ønske af Lokomotivfyrbøderkredsen i Organisationen, og den er ikke rejst, fordi det er en socialdemokratisk Minister, der staar i Spidsen for Etaten. Vi har i Aarenes Løb faaet lappet og lappet paa den, og stadig ventet paa en Løsning af den; kan det saa forbyde, at Organisationens Medlemmer reagerer, naar den socialdemokratiske Minister indtager en saadan afvisende Holdning.

Naar Ministeren videre fortæller om de store Foreningers Forstaaelse af Situationen, og at de har begrænset deres øjeblikkelige Lønkrav til at faa bragt det mishandlede Konjunkturtillæg i Orden og samtidig nævner, at den mindre Organisation, Lokomotivmændenes, der i Parantes bemærket tæller 2000 Medlemmer, d. v. s. alle Statsbanelokomotivmænd, er ude for at erhverve *Særfordelte*, saa er det at stille Sagen paa Hovedet, thi lige saa lidt som det kunde falde os ind at betegne et Krav fra Jernbaneforbundet om Forbedring af nogle Portørers Stilling som et Særkrav, lige saa urigtigt er det at betegne et Krav, der ifølge Sagens Natur *kun* omfatter nogle Lokomotivfyrbødere, og i dette Tilfælde kun ca. 10 pCt. af Organisationens Medlemmer, som en Særfordel. Det lyder saa kønt at fortælle Folk, der ikke kender Sagen, at vi er glubske, at vi tager Munden fuld o. s. v., det klarer ikke Sagen og gør ikke et retfærdigt Krav ubilligt. Endelig skal tilføjes, at jeg loyalt har refereret Ministerens Udtalelser om Konjunkturtillægget, og vi maa selvfølgelig erklære os tilfredse med Ministe-

rens Holdning hertil, men det vedrører endelig ikke den Sag, det her drejer sig om.

Sagen vil blive gjort til Genstand for Henvendelse til Medlemmer af Folketinget, og det vil forhaabentlig blive klart for alle, at Resolutionen er et paalideligt Udtryk for Stemningen i Lokomotivmændenes Rækker.

Rich. Lillie.

Der er ikke her i Bladet gjort Indvendinger mod *Berettigelsen* af de rejste Krav. Hvad Trafikministeren med fuld Tilslutning fra Jernbaneforbundets Formand har fremført er dette, at andre Grupper kunde fremføre lignende Krav med samme Ret, men at de holder saadanne tilbage for at koncentrere Kræfterne om det opnaaelige og først fornødne: *Forbedringen af Konjunkturtillægget*. Ethvert Forsøg paa at fremme *Særkrav* er i denne Situation en Kæp i Hjulet.

Hr. Lillie behøver ikke at oplyse os om, at Flertallet af hans Medlemmer er Socialdemokrater, naturligvis. Vi tror, at Undtagelserne kun er faa. Hr. Lillie er selv en saadan Undtagelse. Det har Ministeren peget paa, fordi det maaske forklarer, at Hr. Lillies Opfattelse af den organisationsmæssige Solidaritet har kunnet glippe paa et enkelt Punkt. Et er ialtfald givet: hans Taktik i dette Tilfælde er ikke i Tjenestemændenes sande Interesse.

Politiken indeholdt den 9. December 1924 følgende:

Mellem Trafikminister Friis-Skotte og Dansk Lokomotivmandsforening er der opstaaet en Strid, der har ført til, at Lokomotivmændene paa deres Aarsmøde i Fredericia forleden har vedtaget en Resolution, hvori der udtales en meget skarp Beklagelse af Ministerens Optræden. Vi spurgte i Gaar Formanden for Forbundet, Hr. R. Lillie om Grundlaget for Lokomotivmændenes Utilfredshed. Hr. Lillie svarede.

— Vi har en Række Lokomotivfyrbødere, der i aarevis og til Stadighed gør Tjeneste som *Lokomotivførere* paa enmandsbetjente Rangerlokomotiver. De lønnes som Fyrbødere, men Foreningen mener, at naar de udfører et Arbejde, der ligger uden for deres Stillingsbetegnelse, maa de ogsaa have Løn svarende til det Arbejde, de udfører, rettere: den Løn, der gælder for det Arbejde, de gør. Vi mener, at hvert Lokomotiv skal have sin *Fører*, da den Mand, der faktisk fører det, jo gøres ansvarlig for Maskinens Førelse, som om han er Lokomotivfører. Dette Spørgsmaal har vi rejst ved forskellige Lejligheder, og man har fra forskellige Ministres Side vist Forstaaelse for at afhjælpe det paaklagede Forhold. Det er et meget gammelt Spørgsmaal, og man har fra alle Sider

været klar over, at dets Løsning vil medføre betydelige Udgifter.

Straks efter at Hr. *Hassing Jørgensen* i sin Tid var blevet Minister, greb han ind. Han gennemførte en delvis Løsning ved for de særlig vanskelige Rangersteder — ved Overfartsstederne, hvor Vogne skal sættes om Bord paa Færgerne, og i vanskelige Havne — at fastsætte, at der skulde være to Mand paa hver Rangermaskine, en Fører og en Fyrbøder. Han bragte ogsaa det Forhold ud af Verden, at der anvendtes Fyrbødere som *Førere ude paa Linjen* — noget, der hyppigt skete — og søgte i det hele paa forskellig Vis at bøde paa de paagældende vanskelige Forhold.

Imidlertid oplevede vi jo ved Statsbanerne en meget gennemført *Spareperiode* under Trafikminister *Slebsager*. Til Trods for, at denne Spareperiode ogsaa prægede de Forhold, vi her taler om, rejstes Sagen dog paa ny. I Februar i Aar, altsaa endnu i Hr. *Slebsagers* Tid, havde vi en Forhandling med Generaldirektøren. Den resulterede i, at Generaldirektøren i sit Tilbud til Foreningen erkendte, at der tilkom de Fyrbødere, der maatte gøre Tjeneste som Førere, en højere Løn. Han foreslog derfor oprettet en særlig Stilling mellem *Fyrbødere og Førere*. Deri var Foreningen ikke enig med ham. Vi mente, at de paagældende Fyrbødere maatte have den til deres Arbejdes Art svarende Lønning. Hr. *Slebsager* stillede sig ikke afvisende til Kravet om en Forbedring af disse Fyrbødernes Løn, men han naaede ikke at faa taget endelig Stilling til Sagen. Efter Regeringsskiftet maatte Sagen tages op paa ny. Det skete i Juli og i Oktober havde vi en ny Forhandling med Generaldirektøren, der *gentog* sit Tilbud om en Lønforbedring for Førerfyrbødernes. Spørgsmaalet kom altsaa til Trafikminister *Friis-Skottes* Afgørelse under den Form, at han havde to Ting at vælge imellem: at give de Paagældende Førerløn eller at give dem den af Generaldirektøren foreslaaede mindre Lønforhøjelse. Men Ministeren valgte et tredje: han afviste blankt *begge* Forslag. Det er denne Afgørelse, der har vakt Forbavselse og Skuffelse hos os. Det har altid været fast Praksis, at hvad Organisationerne havde faaet den ansvarlige Generaldirektør vundet for, blev ikke forringet af Ministeren. Det er ofte sket, at Ministeren har forbedret det, aldrig, at han har forringet det eller helt afvist det, saaledes som her. Naar man fra anden Side (i *Social-Demokraten*, Red.) vil fremstille det, som om der er Tale om et *almindeligt* Lønkrav fra vor Side, er det ganske fejlagtigt. De Lokomotivfyrbødere, det drejer sig om, er ca. 200 af vor Forenings 2000 Medlemmer. Det er givet, at Opfyldelsen af vore Krav i fuldt Omfang vil medføre en betydelig Merudgift, men vi har virkelig ikke tænkt os, at det vilde være muligt at faa hele Spørgsmaalet løst paa en Gang. En suksessiv Løsning vil vi være tilfreds med, men det synes Ministeren ikke at være interesseret i.

— Hvad vil Lokomotivmændene nu gøre?

— Foreløbig vil vi prøve at interessere nogle Rigsdagsmænd for Sagen, saaledes at den kan komme til Forhandling i Finansudvalget. Først naar vi har set, hvad der kommer ud deraf, vil vi tage Bestemmelse om, hvad vi eventuelt senere skal foretage os.

— I *Social-Demokraten* fremsætter Trafikminister *Friis-Skotte* nogle Bemærkninger om Dem og fremhæver særlig, at De har været radikal Folketingskandidat. Har De noget at bemærke dertil?

— Nej, jeg ønsker ikke at imødegaa Udtalelser, der er rettet mod mig saa personligt.

— — —
Hr. *Friis-Skottes* Udtalelser om Hr. *Lillies* personlige politiske Mening gaar ud paa, at *Lokomotivmændenes* Misfornøjelse med *Ministeren* skyldes den Kendsgerning, at Hr. *Lillie* er radikal. Maaske kommer man Sandheden nærmere ved at sige, at hvis Hr. *Lillie* ikke havde været radikal, men derimod Socialdemokrat, hvad naturligvis Trafikminister *Friis-Skotte* som god Socialdemokrat maatte ønske, vilde Lokomotivmændene muligt slet ikke have haft nogen Anledning til at beklage sig over Trafikministeren. Men er dette rigtigt, er saa Skylden Hr. *Lillies*?

— — —
Politiken indeholdt den 10. December 1924 følgende:

I Anledning af de Udtalelser, som Formanden for Lokomotivmændene, Hr. *Rich. Lillie*, i Gaar fremsatte for vore Læsere, har vi haft en Samtale med Trafikminister *Friis-Skotte*, der gav Hr. *Lillie* følgende Svar:

— Det Spørgsmaal, som Lokomotivmændene rejser, er gammelt. Der har været Enmandsbetjening paa visse Maskiner siden 1895. Lokomotivmændene har altid ønsket Tomandsbetjening overalt, og deres Krav er blevet gennemført paa Steder, hvor der er særligt vanskeligt eller farligt, at nøjes med en Mand paa Maskinen. Under de Forhandlinger, der førte til de store Lønningslove af 1919 førtes Kravet frem, men det kunde ikke gennemføres. Der blev tilbudt Lokomotivmændene en *Mellemstilling*, Rangerførerstillingen, med en noget højere Løn. Men det vilde de ikke gaa ind paa. De fik i Stedet en Forhøjelse af Lokomotivførernes Løn, fra 2880 Kr. Begyndelsesløn og 3540 Kr. Slutløn til henholdsvis 3000 og 3600 Kr. Desuden fik de Uniform, hvad de ikke før havde haft. Med andre Ord: de *handlede Tilbudet om Rangerførerstillingen bort*. Siden har de igen rejst Kravet om enten Tomandsbetjening eller Førerløn for den ene Mand paa Lokomotivet. De blev ikke enige med Generaldirektøren, der antydede, at de kunde faa de tidligere omtalte

Rangerførerstillinger oprettet. Saa kom Lokomotivmændene til mig med deres Krav. Men samtidig rejste de en Række andre Krav, om Rangertillæg, om Ændringer i Arbejdsreglementet osv., kort sagt, alt, hvad de har haft liggende af ikke opfyldte Ønsker.

Nu ligger Landet i Øjeblikket saaledes, at Jernbaneforbudet og Jernbaneforeningen, med andre Ord de store Organisationer, har holdt deres Krav tilbage, idet de foretrækker at sætte al Kraft ind paa den store Ting for alle Tjenestemand, at faa *Konjunkturtillægget forbedret*. Hvis andre Krav rejses fra anden Side, er de naturligvis ogsaa nødt til at rejse dem. Men nu mener Regeringen med de store Organisationer, at Konjunkturtillægget bør forhøjes, hvad i øvrigt bliver et kostbar Historie. Vi anser det da for urigtigt, at en enkelt Organisation gaar frem foran andre, det vil jeg ikke være med til at hjælpe den til. Alle maa være paa lige Fod. I øvrigt ligger Forholdene saaledes, at selv om jeg havde villet, vilde jeg ikke have kunnet gennemføre Lokomotivmændenes Krav paa Rigsdagen. Det kunde slet ikke lade sig gøre.

I øvrigt har jeg, slutter Ministeren, sagt til Lokomotivmændene, at jeg vil være villig til at overveje Gennemførelse af Tomandsbetjening paa Steder, hvor Tjenesten er særlig vanskelig eller farlig, og til at sørge for Afløsere, der er Førere, saaledes at der ikke i noget Tilfælde bliver Kørsel paa Linjen med Fyrhødere som Førere.

— — —
Social-Demokraten indeholdt den 13. December 1924 følgende:

Som et Gensvar paa det Svar som Trafikminister *Friis-Skotte* forleden gav paa den af Lokomotivmændene paa deres Møde i Fredericia forleden vedtagne Resolution, har Lokomotivmandsforeningens Formand, Hr. *Lillie* været fremme med en Artikel, hvori han søger at modbevise de af Trafikministeren i vort Interview med ham fremsatte Udtalelser.

Hr. *Lillie* skriver saaledes, at det, der har foraarsaget Røret indenfor Lokomotivmændene, er Ministerens fuldstændige Afvisning, og han spørger, om det kan forhavse, at Organisationens Medlemmer reagerer, naar den socialdemokratiske Minister indtager en saa afvisende Holdning. I sin lange Artikel behandler Hr. *Lillie* kun ét Spørgsmaal, nemlig Kravet om 2 Mands Betjening paa Rangermaskinerne og det dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal om Oprettelse af en Mellemstilling for Førerne af énmandsbetjente Rangerlokomotiver, hvilket Foreningen har nægtet at gaa med til.

Da vi af Hr. *Friis-Skottes* her i Bladet givne Udtalelser til os fik den Opfattelse, at det som Hr. *Lillie* paa Lokomotivmandsforeningens

Vegne havde talt med Trafikministeren om, ikke blot var Enkeltmandsbetjeningen af Rangermaskiner, men en Række andre Forhold af Interesse for Lokomotivmændene, og havde faaet den Opfattelse, at Hr. *Friis-Skotte* ikke havde stillet sig saa afvisende, som Hr. *Lillie* vil give det Udseende af, har vi atter søgt Trafikministeren og bedt ham udtale sig om, hvorvidt vi havde Ret i denne vor Opfattelse eller ikke og om muligt give en supplerende eller mere omfattende Fremstilling af Forholdet.

Hr. *Friis-Skotte* udtalte:

Først er der jo det Spørgsmaal, som Hr. *Lillie* i sin Artikel særlig hæfter sig ved: Enkeltmandsbetjeningen, der har været udført paa de fleste Rangermaskiner siden 1895. Dette har Lokomotivmændene altid ønsket at faa afskaffet, og deres Krav om Tomandsbetjening er blevet gennemført paa saadanne Steder, hvor man har anset det for særlig vanskeligt og farligt at nøjes med én Mand. Naar Hr. *Lillie* nu er bleven saa misfornøjet med ikke at have kunnet faa gennemført Mellemstillingen: Rangerfører, som Lokomotivmændene hidtil ikke har villet høre Tale om, og som er det, der sigtes til, naar der i Fredericia-Resolutionen siges, at Generaldirektøren har fremsat Forslag om en lønmæssig Forbedring for de Fyrhødere, der fører Rangermaskiner, saa er Forholdet det, at da denne Rangerførerstilling blev tilbudt under Forhandlingerne om de store Lønningslove i 1919, saa borthandlede de dette Tilbud for en Forhøjelse af Lokomotivførernes Grundløn, saaledes at denne i Stedet for at begynde med 2880 Kr. stigende til 3540 Kr. blev sat op til henholdsvis 3000 og 3600 Kr., og desuden fik de Uniform, hvad de ikke tidligere havde haft, men ikke desto mindre har de jo nu igen rejst Kravet om enten Tomandsbetjening eller Førerløn for den ene Mand, der betjener Lokomotivet. De var ikke blevet enige med Generaldirektøren, der kun antydede, at de *muligvis* kunde faa den tidligere omtalte Rangerførerstilling oprettet. Da Lokomotivmændene saa kom til mig — ikke om Mellemstillingen, med deres principale Ønsker — rejste de samtidig en hel Række andre Krav: om Rangertillæg, om Ændringer i Arbejdsreglementet o. s. v., kort sagt alle deres hidtil uopfyldte Ønsker, og naar Hr. *Lillie* hævder, at jeg har stillet mig ganske afvisende, er det absolut urigtigt. Jeg har lovet at lade undersøge, om der var flere Situationer hvor det efter de givne Regler om farlig Rangering var muligt at gaa over til Tomandsbetjening, og jeg har tilbudt en Forhandling om en Forøgelse af Antallet af Lokomotivførere, saaledes at ikke Lokomotivfyrhødere, saadan som det nu er, i Almindelighed kører i længere Tid som Førere paa Linien, men at det kun bliver

i særlige Tilfælde, at en Fyrbøder kommer til at køre som Fører. Ingen af disse for Lokomotivmændene ret væsentlige Tilbud har jeg set refereret fra Mødet i Fredericia.

Som jeg forrige Gang udtalte til Dem, er Forholdet forøvrigt det, at de store Jernbaneorganisationer: Jernbaneforbundet og Jernbaneforeningen, har holdt deres Krav tilbage og foretrækker at sætte al Kraft ind paa den for alle Tjenestemænd betydningsfulde Sag, som det er at faa det af Venstreregeringen mishandlede Konjunkturtillæg forbedret. Hvis andre Krav rejses fra anden Side, vil disse Organisationer naturligvis være nødt til at gøre det samme. Regeringen er enig med disse Organisationer i, at Konjunkturtillægget bør forhøjes, hvilket iøvrigt vil koste Staten mange Penge, og Regeringen anser det for urigtig, at en enkelt Organisation faar Fordele fremfor andre, og jeg vil kun være med til saadanne Ændringer, hvor alle er paa lige Fod, og forøvrigt vilde det ikke have været muligt for mig i Rigsdagen at gennemføre Lokomotivmændenes Særkrav, selv om jeg havde villet. Den Sag er der ikke noget at gøre ved.

Social-Demokraten) indeholdt den 15. December 1924 følgende:*

I Anledning af den i Social-Demokraten af 13. ds. under Overskrift »Lokomotivmændenes Særaktion« optagne Artikel, beder jeg om Plads for nogle faa Bemærkninger.

Ministeren siger i en Samtale, som Social-Demokraten har faaet i Stand, fordi Bladet havde faaet den Opfattelse, at Ministeren ikke havde stillet sig saa afvisende, som Undertegnede vilde give det Udseende af, at de to store Jernbaneorganisationer i Modsætning til Lokomotivmændenes Organisation har holdt alle deres Krav tilbage til Fordel for Konjunkturtillægget. Det synes at være Ministerens Hensigt med den Udtalelse at tilkendegive, at vi harbaaret os illoyalt ad, fordi vi har fremsat et Krav, der maa løses, fordi det raaber paa Retfærdighed, nemlig Betjeningen af Rangerlokomotiver med Lokomotivførere, og fordi man — d. v. s. Ministeren — anser det for urigtigt, at en enkelt Organisation faar Indrømmelser, naar andre Organisationer ikke samtidig faar tilsvarende.

Vi Lokomotivmænd ønsker ikke at gaa forud for nogen anden Organisation, og vi har heller ikke tænkt os den Mulighed, at den nuværende Minister vil give os Fordele i saa Henseende. Vi ønsker ikke at faa Fordele; men det kan vel ikke betegnes som en særlig Rettighed, at en

Lokomotivmand udnævnes til en Stilling, han i aarevis beklæder, saa lidt som det vil falde nogen ind at kalde det en særlig Rettighed, at f. Eks. en Assistent udnævnes til Kontrolør, naar han udfører en saadan Tjenestemand's Arbejde.

Jeg skal imidlertid ikke opholde mig derved. Social-Demokraten af 9. ds. siger da ogsaa, at det fremsatte Krav er berettiget. Det, Lokomotivmændene er forbavsedede og skuffede over, er, at Ministeren afviser Kravet som uberettiget og end ikke viser Forhandlingsvillie til en successiv Løsning af Spørgsmaalet.

Ministeren siger endvidere, at Lokomotivmændene altid har ønsket at faa afskaffet Enkeltmandsbetjeningen, og dette Krav er blevet imødekommet paa saadanne Steder, hvor man har anset det for nødvendigt, og tilføjer, at naar Hr. Lillie (d. v. s. Lokomotivmændene) nu er blevet saa misfornøjet med ikke at kunne faa Mellenstillingen gennemført, som Lokomotivmændene hidtil ikke har villet høre Tale om saa er Forholdet det, at da Rangerfortillægget blev tilbudt under Forhandlingerne om de store Lønningslove i 1919, saa *borthandlede de (d. v. s. Lokomotivmændene) dette Tilbud* for en Forhøjelse af Lokomotivførernes Grundløn, og desuden fik de Uniformer. Det beror vist paa en Misforstaaelse, eller Ministeren husker fejl, *thi jeg*, der ogsaa paa det Tidspunkt var Formand for Organisationens *kender intet til en saadan Handel, og de Mænd*, som den Gang var med i Arbejdet paa Organisationens Side, *kender heller intet dertil. Lokomotivmændene har altsaa ikke borthandlet noget Tilbud om en Mellenstilling.* Jeg skal i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa, at Uniformeringerne, som Ministeren paa- peger, absolut ikke blev vedtaget med Lønningsloven, men derimod 1/2 Aar efter blev gennemført ved Finanslovshjemmel.

Naar vi hævder, at Ministeren har stillet sig afvisende overfor det Spørgsmaal, det drejer sig om, saa er det rigtigt, thi den Mulighed at faa nogle flere tomandsbetjente Rangerlokomotiver har bele Tiden været til Stede. Det er altsaa intet nyt.

Ministerens gentagne Udtalelser om andre af Organisationens rejste Krav berører ikke denne Sag om en lønningsmæssig bedre Placering af de Lokomotivfyrbødere, der maa udføre Førertjeneste paa de enmandsbetjente Rangerlokomotiver.

Overfor Ministerens saaledes indtagne Standpunkt, der efterhaanden giver os Indtryk af, at Ministeren vil fastholde, at det skal være Lokomotivfyrbødere, som skal føre Rangerlokomotiverne, staar vort. Vi er ikke saa fordringsfulde, som Ministeren gerne vil give det Udseende af, vi har plejet Forhandlinger gennem mange Aar og med forskellige Ministre, og vi haaber ogsaa paa, at vi ad Forhandlingens Vej kan faa bragt Spørgsmaalet til den Løsning, at det skal være Førere, der fører Lokomotiverne, og ikke Lokomotivfyrbødere.

Rich. Lillie.

*) »Politiken« for 14. ds. indeholdt et Svar af omtrent samme Indhold i Anledning af Trafikministerens Udtalelse til Bladet den 10. ds.

Overfor den af Hr. Lillie i ovenstaaende Indlæg fremførte Bemærkning om, at vi i en redaktionel Tilføjelse til hans sidste Artikel har skrevet, at der ikke her i Bladet er gjort Indvendinger mod Berettigelsen af de rejste Krav, vil vi gøre opmærksom paa, at det ikke er et nyt Standpunkt, som vi har faaet fra den ene Dag til den anden; men at dette staar i den nøjeste Samklang med den Stilling, vi altid har indtaget i vor Virksomhed og Kamp for at skaffe de bedst mulige Kaar for alle Arbejdere i alle mulige Stillinger og naturligvis ogsaa for Lokomotivmændene, som vi under og ønsker de bedst mulige Forhold; men vi har samtidigt ligesom Ministeren fremhævet, at det er taktisk uklogt paa nærværende Tidspunkt, da man staar overfor Gennemførelsen af højere Konjunkturtillæg, at rejse Krav om Ændring af det nu gennem 30 Aar gældende Forhold, hvor det at køre en Rangermaskine paa en Station alt til har været betragtet for en Fyrbøders Stilling, og vi har fremhævet, at ethvert Forsøg paa at fremme Særkrav er i denne Situation en Kæp i Hjulet.

Selv om det forbavser os i ikke ringe Grad, at Hr. Lillie — efter de fremkomne Oplysninger — vedblivende hævder, at Ministeren har stillet sig ganske afvisende, endda der af Ministeren foruden andet ogsaa er tilbudt en Forhandling om en Forøgelse af Lokomotivførere, saaledes at ikke Lokomotivfyrbødere, som det nu er, i Almindelighed kører i længere Tid som Førere paa Linien, hvilket vil blive af meget væsentlig økonomisk Betydning for Lokomotivfyrbøderne, saa glæder det os dog af ovenstaaende Indlæg at kunne konstatere, at Hr. Lillie nu indtager en mindre aggressiv og mere forhandlingsvenlig Holdning end i sit forrige Indlæg og i Fredericia-Resolutionen, og paa Baggrund heraf glæder vi os til ikke at se flere Indlæg i denne Sag. Vi er overbevist om, at Ministeren vil søge at skaffe ikke blot Lokomotivmændene, men alle Statstjenestemændene de Forbedringer, som det er muligt at gennemføre, og vi har ogsaa den Tro, at Lokomotivmændene vil være fornuftige nok til i alles velforstaaede Interesse at slaa sig til Taals med det til enhver Tid gennemførlige.

Lolland-falstersk Venstreblad indeholdt den 13. December 1924 følgende:

Under Overskriften »Lokomotivmændene stiller Lønkrav« har en eller anden stor Skribent i Soc.-Dem. for 7. ds. forsøgt at tilsøle Lokomotivmændene med en fuldstændig — men sikkert bevidst — vildledende Forklaring paa, hvad Lokomotivmændene holdt Møde om i Fredericia.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa de Forhandlinger, der er ført med Generaldirektøren om en haardt tiltrængt Forbedring af de Lokomotivfyrbødernes Lønningsforhold, som maa udføre Lokomotivførertjeneste paa enmandsbetjente Rangermaskiner. Denne Tjeneste, der ikke alene er fysisk anstrengende, men hvor der samtidig lægges 2 Mands Ansvar paa en, turde — om man var end nok saa reaktionær i sin Tankegang — have Krav paa saa megen Forstaaelse saavel fra Ministeren som fra en saa krybende Personlighed som Hr. Charles Petersen, at den burde behandles saglig og fri for Indblanding af Politik; men det er nu en Gang d'Hrr. Socialdemokraters Kneb, naar det kniber, saa drejer de Medaillen. At Hr. Lillie har været radikal Folketingskandidat, kommer ikke den Sag ved, hvilken saavel Forfatteren som Ministeren ogsaa meget godt ved. Om Ministerens Imødekommenhed taler Fredericiamødet tydeligt sit Sprog og kan ikke misforstaaes.

Det er særlig værd at lægge Mærke til Ministerens Udtalelser om Kousekvensen for andre Tjenestemænds Vedkommende for Hr. Charles Petersens ubeherskede Angreb paa Lokomotivmændene om, at disse ønsker at skaffe sig Særfordele; disse Særfordele, som Lokomotivmændene ønsker sig, er analoge med de Forhold og — for at bruge Hr. Petersens egne Ord — Særfordele, som han og Ministeren ikke alene søgte, men fik gennemført for et ikke ringe Antal af deres Medlemmer ved Lønningslovens Revision, og som ingen Lokomotivmand nogen Sinde har forment disse Mennesker; men vi maatte af fælles Hensyn lade vore ligge. Og nu, naar man efter saa lang Tids Forløb søger at faa ikke Særfordele, men den samme Berettigelse, som andre Kategorier har for deres Medlemmer, som maa udføre et Arbejde, der kræver særlig punktlig Udførelse og Sikkerhed, saa falder man over os med en Artikel som nævnt i Soc.-Dem.

De Krav, som stilles af Lokomotivmændene, er hverken mere eller mindre, men fuldstændig det samme, som naar en Portør, der er Rangerleder, forfremmes til Overportør, fordi han har et større Ansvar end den Portør, som udfører almindelig Portørgerning. Ligeledes forlanger vi for den Lokomotivfyrbøder, som maa udføre en Gerning, som er mere ansvarsfuld end den almindelige Lokomotivfyrbødergerning, at han ogsaa faar sin Løn derfor. Det er det, som er afvist, og som Ministeren betegner som økonomisk uigennemførligt. Ved Ministeren da ikke, at der for hver Rangerfører er en Rangerleder; altsaa, kan det gennemføres for den ene, saa vel ogsaa for den anden.

Hr. C. Petersens lange Forklaring skal jeg ikke opholde mig ved. Jeg tror nemlig endnu paa, at alle organiserede Tjenestemænd vil vurdere hans Udtalelser efter Fortjeneste. Men lad mig sige til Hr. Petersen: Kast bort Deres Socialdemokratiske Klædebon og staa frem i Deres Nøgenhed, saa skal De sikkert faa Løn som fortjent, og lad være at saa Misfornøjelsens Sæd og lad være med at prale af det store Forbund og tal ikke nedsættende om det lille. Det er jo i Modstrid med Socialismens Lære, men maaske er De ikke naaet saa langt endnu i Katekismussen.

Gedser, December 1924.

P. Sessing, Lokomotivfører.

VIL MAN DRIVE LOKOMOTIVMÆNDENE UD AF SOCIALDEMOKRATIET?

Følgende Artikel er nægtet Optagelse i »Social-Demokraten«:

I Holbæk Amts Socialdemokrat for d. 9. ds. er optrykt en Artikel »Lokomotivmændene stiller Særkrav«. Denne Artikel er fra Bladets Side fremstillet paa en Maade, som de 2000 organiserede Lokomotivmænd — af hvilke de 65—70 pCt. er Socialdemokrater, og hvoraf ikke faa beklæder eller har beklædt Tillidshverv i kommunale Raad og kommunale Kommissioner, valgte paa vort Partis Lister — utvivlsomt vil reagere imod, og som der derfor er Anledning til at knytte et Par Bemærkninger til.

Hvad selve Sagen »Lokomotivførere paa samtlige Statens Lokomotiver« angaar, da hviler vort Krav paa et saadant Retfærdighedens Grundlag, og den himmelraabende Uretfærdighed, der ligger i, Aar efter Aar at anvende en Del af BARNES Personale som Lokomotivførere, men aflønne dem som Lokomotivfyrbødere er saa stor, at vi føler os forvissede om, at vort Krav nok skal blive gennemført. Nægtes kan det jo ikke, at Skuffelsen over Ministerens Stilling er særlig stor, fordi daværende Trafikminister Jensen-Sønderup allerede i 1909 indsaa den uretfærdige lønmæssige Maade, hvorpaa

de paagældende Tjenestemænd blev behandlet. Nævnte Minister paabegyndte da ogsaa en successiv Ordning af Forholdet, hvorpaa der siden er lappet flere Gange. Det var derfor utænkeligt, at Arbejderpartiets Minister pure afviste Sagen; men der vil mulig senere blive Lejlighed til at beskæftige sig hermed, derfor skal her blot peges paa den Maade, hvorpaa vort Partis Hovedorgan, det Organ, hvori Kravet om »lige Ret for alle« Gang paa Gang fores frem, har behandlet denne Sag.

I bemeldte Artikel meddeles først, at vor Organisations Formand langtfra var tilfreds med Ministerens Stilling, hvorfor han foranledigede afholdt et Hovedbestyrelses- og Tillidsmandsmøde, paa hvilket han foreslog en Resolution, der vedtoges.

Selv om Bladets Medarbejder nu ikke vil regne med Organisationens Hovedbestyrelse, saa er Forholdet alligevel det, at det var Hovedbestyrelsen, der afholdt Møde den Dag Ministerens Afslag modtoges, som foranledigede Tillidsmandsmødet sammenkaldt, samt her forelagde Resolutionen.

Da Bladet ønskede Spørgsmaalet, der er et Spørgsmaal om lønningsmæssig Retfærdighed, nærmere belyst, henvendte det sig til den ene af Sagens Parter, nemlig Trafikministeren, og derefter til en Sagen uvedkommende Organisationsleder. Medens der intet er at sige til, at der sker Henvendelse til Ministeren, kan det ikke undgaas at man finder det ukorrekt, at Bladet ikke, som det ellers altid sker i slige Tilfælde, henvendte sig til Sagens anden Part, Lokomotivmændenes Organisation; thi vi er jo vant til at se Lønsørgsmaal belyst, først og fremmest af de paagældende Arbejders Organisation, dernæst af Modparten, Arbejdsgiveren eller dennes Stedfortræder.

Det maa derfor ogsaa vække Forundring, at Bladet har fundet Anledning til at henvende sig til Dansk Jernbaneforbunds Leder, idet denne Organisation intet har med den foreliggende Sag at skaffe.

Og af hvilken Beskaffenhed er da de Oplysninger, Hr. Ch. Petersen, med hvem vi i *Fællestider* har et udmærket Samarbejde, har givet Bladet.

Først siger Hr. Petersen, at Lokomotivmændene i 1917 ogsaa vilde skaffe sig Særfordele fremfor alle andre Tjenestemænd.

Dersom det, at arbejde for sine Medlemmers Interesser, skal kaldes for at arbejde for Særfordele, saa hører jo i Grunden alt Organisationsarbejde op. Og Hr. Petersen, der som Medlem af Lønningskommissionen fik gennemført en Række Forbedringer for sine Medlemmer, kunde da passende tage sig selv i Brystet; men det er vel aldrig faldet nogen ind, at der her var Tale om *Særinteresser*.

Videre siger Hr. Petersen — og atter finder man her Bladets Væremåde forunderlig, idet Hr. Petersens sidste Bemærkning ikke findes i den fra København udgaaede Provinspresse, men kun i Hovedstadens Socialdemokrat; thi vi i Provinsen maa dog vel ogsaa blive bekendt med en kendt Partifælles Stilling — vil han gøre opmærksom paa, »at Lokomotivmændenes Organisation kun omfatter forholdsvist faa Medlemmer, og ingen Tilslutning har til det store Tjenestemandsforbund«. Naar tages i Betragtning, at Hr. Petersen saare vel ved, at vor Organisation omfatter samtlige Statsbanernes Lokomotivmænd, samt at den var tilsluttet Landets største Tjenestemandssammenlutning »Fællesrepræsentationen for offentligt ansatte Tjenestemænd« (hvis Leder var den kendte Socialdemokrat, Skoleinspektør Th. Petersen, Lyngby) fra dennes Oprettelse til dens Opløsning; hvilken sidste fandt Sted for ca. 2 Maaneder siden, og i meget høj Grad efter Hr. Ch. Petersens egen Tilskyndelse, saa har man sikkert Lov til at betragte en saadan Udtalelse som Perfidi.

Idet jeg slutter dette lille Indlæg, skal jeg udtrykke Forventningen om, at man vil indse, at en Gentagelse af den her benyttede, i Strid med tidligere anvendt,

Fremgangsmaade ingenlunde vil virke gavnlig for vort Partis Vækst.

Kalundborg, den 10. December 1924.

E. Kuhn,

Medlem af Dansk Lokomotivmands Forenings Hovedbestyrelse.

SANDE VENNER

De Medlemmer af D. L. F., der ved Jubilæumsfesten havde Lejlighed til at høre paa alle de gode Ønsker og hjertelige Ord, som Hr. Charles Petersen ved denne Lejlighed udtalte og den Glæde, det havde været for ham at samarbejde med vor Organisation, havde god Grund til at tænke, at naar vor Organisation havde saa udmærkede Venner og Forbundsfæller, vilde det ikke blive vanskeligt at gennemføre vore Krav.

Efter at have læst Hr. Ch. P.s Udtalelser til Pressen i Anledning af den i Fa. vedtagne Resolution, faar man ligesom en bitter Smag i Munden, og kan ikke undgaa at tænke, at hvis det er den Slags Venner, som Rich. Lillie og Hbst. har, saa er vi vel rejst med dem, og der er god Grund til at ønske vor Herre maa bevare dem for deres Venner.

At Ministeren vil forsøge at gøre Spørgsmaalet til en politisk Aktion maa staa for hans egen Regning, forøvrigt kan man vel vanskeligt fortænke en Politiker i, at han vejrer Politik i alle Spørgsmaal, men at Hr. Ch. P. skulde hjælpe sin (og forøvrigt ogsaa min) i politisk Henseende store Bro'r at undskylde hans Optræden, havde man med nogen Ret ikke Grund til at vente; thi lige saa lidt som nogen fornuftig Lokomotivmand kunde finde paa at modarbejde, at Hr. Ch. P. under Lønkampagnen fik sine Klassefæller, de stationsmesterprøvede Portører rykket op, hvor de ifølge deres Stillings Ansvar og Beskaffenhed hører hjemme i lønmæssig Henseende; lige saa lidt skulde man synes, at han som Organisationsmand kunde modarbejde en sideordnet Forening i at faa et Krav frem, som er lige saa gammelt som f. Eks. Forholdet med stationsmesterprøvede Portører.

Et gammelt Ord siger, at en Stodder ikke taaler en anden har to Kæppe, anden Grund kan vist ikke mange tænke sig til Hr. Ch. P.s Udtalelser om Lokomotivmændene; thi lige saa naturligt som det er, at hans Medlemmer kommer til at beklæde den Stilling, hvor de ifølge Arbejdets Art og Ansvar hører hjemme (jeg tænker i denne Forbindelse paa den alm. Oprykning, som fandt Sted blandt Stationspersonalet fra Rangerleder til Overportør II og fremdeles op efter til Rangermester), lige saa naturligt skulde det synes, at der til at føre et Lokomotiv hører en Lokomotivfører og ikke en Lokomotivfyrbøder, og maa man ikke have Lov at vente, at den øverste Leder af en Org. viser

Forstaaelse ogsaa for en sideordnet Org.s Krav, naar dette er berettiget, selv om Org. efter Ch. P.s Mening kun er lille og ubetydelig.

Medlemmer, som har fulgt med i Arbejdet gennem Aarene har haft god Grund til at være glade for den gode Forstaaelse, som i de senere Aar har hersket inden for de forskellige Kategorier af Jernbaneorganisationer, og ønsker sikkert ikke Tiderne omkring 1908 tilbage, hvor man, hver Gang man fik et faglig Blad af en anden Jernbaneorg. i Haanden, næsten var forberedt paa at finde generende og fornærmende Udtalelser mod sin egen. Hr. Ch. P. burde forstaa, at hans Udtalelser om Lokomotivmændene let giver hans egne Medlemmer, af hvilke der jo findes mange, som er ret ungdommelige, Anledning til saarende Bemærkninger over for det Lokopersonale, der dagligt i Almindelighed arbejdes godt og fordrageligt sammen med; ligeledes er han som gammel Organisationsmand ikke uvidende om, at en Hovedbestyrelse maa fremsætte de Krav, som Medlemmerne ønsker, og selv om Hr. Ch. P. er nok saa meget Trafikmand, vil han ikke kunne benægte, at Kravet, Lokomotivmændene stiller, er fuldt ud berettiget, selv om Tiderne er nok saa daarlige.

Naar Hovedbestyrelsen udfører det Arbejde, vi Medlemmer forlanger, vil det sikkert heller ikke falde vanskeligt at skelne mellem fagligt og politisk, og ingen af D. L. F.s Medlemmer vil have vanskelig ved at slutte op om sin faglige Bestyrelse; thi selv om Ministeren og Hr. Ch. P. nok saa meget er mine Partifaeller i politisk Henseende, følger jeg dog min Hovedbestyrelse med Tillid i faglige Spørgsmaal, selv om dens enkelte Medlemmer eventuelt har en anden politisk Farve, og *Hbst.* har i dette Tilfælde kun handlet, som Medlemmerne ønskede, selv om det ikke i Øjeblikket var belejligt hverken for Ministeren eller Hr. Ch. P.; iøvrigt havde man vel med nogen Ret kunnet vente, at en politisk Minister i Almindelighed ikke stillede sig helt afvisende overfor en Uretfærdighed, som Administrationen vilde give Haand til at faa rettet paa.

Eshjerg, December 1924.

H. C. Fejring.

25 AARS JUBILÆUM

Den 1. Januar 1925 kan Lokomotivførerne *O. P. T. C. Jessen*, Knudshøj, Møllebakken, Kalundborg og *O. F. M. Larsen*, Finsensgade 38, Eshjerg, fejre 25 Aarsdagen for deres Ansættelse som Lokomotivmænd.

JULEFEST

De københavnske Lokomotivførere Afd. afholder Juletræ og Bal Tirsdag den 6. Januar Kl. 6 Em. i Paladsteatrets blaa Sal.

Der vil til Fordel for Juletræet blive bortloddet Stof af blaat Klæde til en Habit, som er skænket af Skræderfirmaet K. Olsen & Co., Vesterbrogade 70.

Bestyrelsen.

EFTERLYSNING

Paa Mødet i Fredericia den 5. December bortkom en Fyldepen.

Den, som fejlagtig har medtaget denne, bedes venligst sende den til nærværende Blads Redaktor.

SYGEKASSEN

Lægetilsynet med 33. Lægedistrikt — Hellerup — vil under Jernbaneløge Paullis Sygdom blive varetaget af Løge O. Simony, Trane-gaardsvej 66. Konsultationstid: 1—2.

TAKSIGELSE

Hjertelig Tak for udvist Opmærksomhed ved mit Jubilæum.

P. Carlsen,
Lokomotivfører, Kalundborg.

KRANSEKASSE

I den lille Notits om Kransekassen i forrige Nr. af Bladet er indløbet en Fejltagelse, idet Kassererens Navn er anført som *H. R. Dybvang*, skal være *Aage R. Dybvang*.

STATSBANEPERSONALETS BIBLIOTEKER NYE BØGER

Sj. Falst.	Jyl. Fyn	
12776b	11312b	Knudsen, Sven V.: Alverdens glade Dreng. II. Østen.
12968	11470	Baadsgaard, Anna: Ivar Groths Hustru.
12969	11489	Rønne, Jørgen Falk: Konsulinden.
12970	11479	Margueritte: Forfængelighed.
12975	285	Dostojefskij; De Undertrykte og Forurettede.
12985	11497	Christiansen, Karen: Skjulte Kræfter.
12989	11485	Noach, E.: Rektors Elev.
12992	11506	Olufsen, O.: Hos Ørkenens Sønner.
12999	11453	Herzog: Kammerater.
13000	11439	Brødersen, A.: Snurretop.
13001	11450	Hardy, Th.: Tess d' Urberville.

Sj.- Faltst.	Jyll.- Fyn	
13002	11471	Barfoed, Aage: Staden falder.
13003	11501	Jul. 1924.
13004	11480	Muusmann, C.: Den forseglede Konvolut.
13005	11481	Krarup Nielsen: Fra Mandalay til Moskva.
13006	11472	Bønnelycke, E.: Floriane.
13009	11493	Bjergby, Nicoline: Konsulens Yngste.
13010	11438	Breum, Soph.: Under Sneen.
13012	11436	Bast, Jørgen: Dolly Sisters.
13014	11442	Christensen, Olga: Den giftige Charme.
12406b	10948b	Strange, Helene: Inger Prier. II.
13024	11486	Nygaard: Soldaterbryllupet i Susa.
13025		Bull, J. B.: Jørund Smed.
13032	11532	Ott, Estrid: Gerd og Gadedren- gene.
13034	11538	Vollquartz, I.: Alt for grim.
13038	11537	do.: Birthes Breve.
13041	11510	Reumert, Ellen: Livets Puslespil.
13042	11500	Erichsen, Erich: Evas Døtre.
13043	11496	Christensen, Hj.: Klostret paa Undrum.
13045		Reinhard: Manegens Børn.
12927b	11457b	Leopold, S.: Fru Lunde og hendes Døtre. II.
13067		Renan: Jesu Liv.
13072		Sillanpää: Den fromme Elendighed.
13075	11530	Linck, O.: Fra Kina til Danmark.
13080	11535	Sæter, Ivar: Skrefsrud.
13081	11504	Lykke-Seest: Ludvig Ludvigsen.
13082	11531	Lomkroso: Kvindens Sjæl.
4993c	11528	Jensen, Johs. V.: Myter. 3. Bind.

Udnævnelse fra 1—12—24:

Lokomotivfører N. C. O. Bendixen, Korsør, efter Ans. til Lokomotivmester II i Aarhus H. (min. Udn.).

Lokomotivfører C. A. E. Aarkrog, Odense efter Ans. til Lokomotivmester II i Randers (min. Udn.).

Lokomotivfører F. C. Kunst-Hansen, Kalundborg, efter Ans. til Lokomotivmester II i Kalundborg (min. Udn.).

Haandværker P. E. O. Hørning, Kbhavns Godshgd., efter Ans. til Lokomotivmester II i Kbhvns Godshgd. (min. Udn.).

Lokfyrbøder C. Andersen, Nykjøbing M. (Rangerfører), til Lokomotivfører i Brande (min. Udn.).

Forflyttelse fra 1—12—24:

Lokomotivfører S. P. Rasmussen, Gjedser, efter Ans. til Kalundborg.

Lokomotivfører F. A. Möbius, Brande, efter Ans. til Frederikshavn.

Lokomotivfører H. P. Bispeskov, Oddesund Nord (Depotforst.), efter Ans. til Gjedser (med Ophør af Funktion som Depotforstander).

Afsked.

Lokomotivfører J. C. H. Hammershøj, Kbh. Godshgd. efter Ans. p. G. af Svagelighed med Pens. fra 28—2—25 (min. Afsk.).

Lokomotivfyrbøder R. B. Marcussen, Her-
ning, fra og med 4—11—24 (betragtes som bortgaaet af Tjenesten).

Grethe's Magasin

Vesterbrogade 63,
Hj. af Dannebrogsgade.

Dame- & Børnekonfektion

samt Kioler

Smaa Priser.

Ratebetaling

Nærværende Nummer er afleveret
paa Avispostkontoret d. 19. December.

KØBENHAVNS KOLONIAL FORSYNING

LOTHARDT DAHL.
Vesterbrogade 11. Telefoner 3067 & 5605. Helgolandsgade 1.

Største Kolonial- og Konserver-Import i Danmark.
Direkte fra Producent til Forbruger, derfor altid billigst.

Vore Automobiler kører overalt i Byen og Forstæder,
Leverandør til Embeds- og Bestillingsmænd samt Lægers Forbrugsforening.

DANSK ANDELS LIVSFORSIKRINGSSKAB

Tegner alle Arter
Livsforsikringer

„KOLDINGHUS“

KOLDING
Oprettet 1898

Statstelf. Nr. 23
Central 300

SPECIALITET: { Livsforsikring med Alderdomsforsørgelse.
Kapitalforsikring med Arverente.

Amk. Gummivare

Industri Vesterbrogade 3 Kbhvn. B.
Modersprøjer, Sanitets- & Sygeplejeartikler
III. Prisliste mod 30 Øre i Frimrk.
DISKRET FASPEDITION • Telf. Byen 4195
Jernbanemænd 10 pCt. Rabat

**Ægte
Honning**

Billigst i Danmark.
6 Pd. 7 Kr., 9 Pd. 10 Kr.
inkl Spande. Sendes
overalt pr. Postopkræv-
ning. Bestilling paa
mindst 18 Pd. portofrit.
København Honninghus, Graabrødretorv 4, Kbhvn. K.
Telef. 6024. Største og ældste Specialfirma. Grdlt. 1829.

Redaktion: Vesterbrogade 98 a², København B.

Tlf. Vester 8173 eller Centr. 14,613

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Abonnementpris: 6 Kr. aarlig.

Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

Annonce-Expedition

Ny Vesterbrogade 7³, København B.

Telefon Central 14613.

Kontortid Kl. 10—4.